

Vörös István

Egy elszabadult könyvtár*avagy Mi lesz az irodalomtörténettel?*

Mennyi időt bír ki egy vers
olvasatlanul? Megfullad-e,
mint a víz alá nyomott
fejű ember, és az irodalom-
történet már csak egy hullát
sodor? Versek hullái a folyóban.
Egyiket nem adták ki, másikat
elfelejtették, a harmadik
könyvlapok közé esett, és
általéri tűnő életét. A vers
mindig általérzi, mindig
belehal, és néha képes
föltámadni. A versföltámadás
nagy napja, amikor
az Utolsó Kritika elhangzik,
és jön az örök olvasás kora.
A nagy kritikus kezében
kinyílik a világ könyve,
és ő olvasóvá szelídül.
Az irodalomtörténet kiárad,
letépi a gátakat és magával
sodorja az épp feltámadó
szövegeket.
Torkollik-e majd ez a folyó
egyszer a tengerbe? Mikor
az ember kihal, akkor jön el
a versek szabadsága. Végig-
zúgnak, mint a napszél,
a Vénusztól a Marsig.
Egy elszabadult könyvtár
fosztogatja az úrt.
És az úr megtelik
jelentéssel. Meteoreső
hull vissza a Földre.

A Thomas Mann-elv

Szent Thomas Mann, aki
mindannyiunk helyett polgár lettél,
én mindig is önállótlan voltam.
Hogy tudtad mindezt véghezvinni?
Felnőni, és nem összeomlani.
Családot alapítani, és nem összeomlani.
Kerülni a fiúk társaságát, és nem
összeomlani. Megírni a famíliád
titkait, és nem összeomlani.
Komolyan venni az iróniát, és nem
összeomlani, komolyan venni
az írósgót, és nem összeomlani.
Nagy írónak lenni valóban, és
nem összeomlani, kitérni az
öngyilkosság elől, és nem összeomlani.
Lübecki Szent Tamás, tarts életben!
Lübecki Szent Tamás, segíts befejezni
befejezetlen munkáimat! Lübecki
Szent Tamás, adj erőt, kitartást, valamit
a te magabiztos lelkiismeretessedből.
Vagyis ne! Azt vidd a fenébe!
Csupa fontoskodás vagy, mint
minden szent. Te komolyan azt
hitted, ennyire nagy író
lehet bárki is? Hogy köszönöd
a gyalázkodó szavakat? Csak az
ilyenmi ébreszt fel titeket
egy pillanatra a túlvilági
hibernációból? Tudod mit,
én nem akarok látni a
kísértetek közt végre
egy feltámadót.